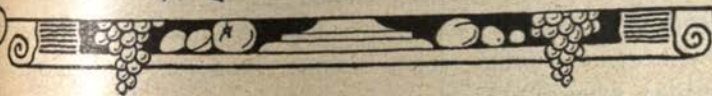

НАРОДНА ЦЪЛИНА

Година II.

Мартъ, 1927.

Книга 6.

Иванъ Кириловъ.

Две сили.

Разказъ.

Старецътъ Ради Ильовъ Близна-ка излѣзе отъ крѣчмата преди да заиде слънце. Макаръ че тоя день бѣ празникъ, по старъ навикъ, не закѣснѣ и този пѣтъ. Той знаеше, че добриятъ кѣщовникъ преди вечеря трѣбва да бѣде при своитѣ.

Пийналъ нѣколко чашки ракия, колко да отплесне мисли по дѣлнични грижи, той вървѣше измѣрено, тежко, както подобава на хора въ напреднали старини, подпирайки се на дрѣнова тояга, вървѣнъ съпѣтникъ отъ десетина години. Личеше, че старинитѣ бѣха натежали по прегърбени плещи. Празничното му облѣкло не се опѣваше на попревитъ грѣбъ, както му стоеше по-рано; че и малпакътъ му отъ агнешка кожа, сякашъ, бѣ станалъ по-голѣмъ, та се нахлупилъ чакъ до вежди. Захапалъ лула, угаснала още въ крѣчмата, не му идѣше на

умъ да я запали. И вървейки съ отпусната глава, размахваше лѣва ръка, като че си приказва самъ на себе.

По едно време се спрѣ и продума: — намѣсто е приказката на свата — „Раздѣли ги на живота си, да се не ядатъ следъ смъртъта ти“!

И като мрѣдна одобрително глава, продължи пѣтя, мислейки: — „Ще имъ ги раздѣля. Нека всѣки си знае имота; че и да видя, какъ всѣки може да работи своето . . . Само малкиятъ! . . . По-малъкъ — пѣкъ хапе като оса, когато се разлюти! . . . Другъ е голѣмиятъ! Тиха вода. Дето ми-не, не събаря. А по-малкиятъ — порой. Майчинко! А инакъ не е лошъ: лани се хвърли за чуждо дете и го извади отъ вира“.

Унесенъ въ мисли, Близнака не усѣти, кога е стигналъ до кѣщи. И чакъ кога предъ порта